

Desplegament cultural

Joaquim Ferrer avança en l'aplicació de la seva política com a conseller de Cultura de la Generalitat de Catalunya. Té tres objectius fonamentals. El primer és el desplegament cultural. Es tracta que els béns culturals no quedin monopolitzats per elits, sinó que arribin a ser fruit del màxim nombre de gent. El segon és la modernització. Es pretén ser oberts a les noves situacions, la nova gent, les noves idees, a tot allò que és creatiu.

El tercer objectiu és el diàleg entre les diverses cultures de l'Estat espanyol. A partir del reconeixement del pluralisme i de la personalitat diferencial de cada cultura, cal establir un diàleg entre les diverses cultures. En aquesta línia, el conseller Ferrer començarà una sèrie d'entrevistes amb consellers de Cultura de diverses comunitats, iniciant-les pels Països Catalans.

En funció de cadascun d'aquests objectius, Ferrer ha decidit establir tres consells assessors, format cadascun per vuit persones. Alhora, ha començat a aplicar el pacte cultural subscrit pel seu predecessor, Joan Rigol, entre la Conselleria de Cultura i els ens locals. La filosofia d'aquest pacte és coordinar els esforços i els recursos econòmics d'aquests ens, entorn de la màxima institució d'autogovern, que és la Generalitat, en les seves tasques d'infraestructura cultural. Al cap i a la fi, la cultura és un factor determinant de la personalitat nacional catalana.

Simultàniament s'han produït algunes crítiques amb regust de ressentiment. S'ha criticat la política cultural de la Generalitat fent servir tòpics com aquests: és una política resistencialista, de barretina, de curta volada, tancada, provinciana.

Quasi tothom qui col·labora amb Pujol és condemnat per aquest sector crític. Ferrer és acusat

El nou conseller de Cultura de la Generalitat vol anar endavant amb la idea del pacte cultural, iniciada per Rigol des d'unes altres premisses. Aquesta intenció ha vingut acompanyada de les primeres crítiques.

Oriol Domingo

de roquista i quan diu que vol potenciar el diàleg entre les diverses cultures i que establirà contactes amb consellers de diverses autonomies, l'actual conseller és criticat de voler fer el que va bé als interessos del Partit Re-

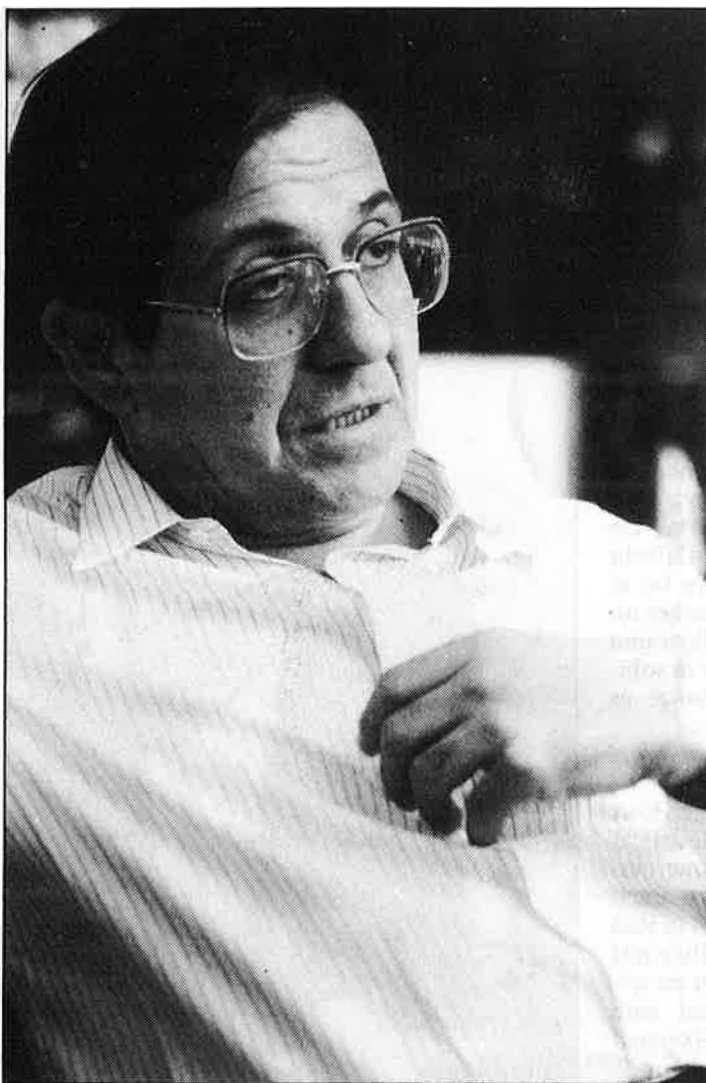
formista. Però el gran cap de turc és el qui fou conseller de cultura del govern Pujol durant la primera legislatura, Max Cahner. Un dels exemples més cruels d'aquestes crítiques són, per exemple, unes paraules de Josep Maria Castellet: «Amb la política cultural de Convergència i Unió es podria escriure un manual de mala educació, i només això». Cahner ha contestat les declaracions de Castellet amb contundència des de les pàgines del diari *Avui*.

Un dels pocs pujolistes que es salva de la crema de Castellet i de la seva gent és En Joan Rigol, que a mitjans del passat desembre va dimitir com a conseller de Cultura. Rigol no va dimitir perquè el pacte que propugnava entrés en contradicció amb la política cultural del govern Pujol.

Va dimitir a causa de les contradiccions que ell mateix anava creant amb la seva gestió. Actuava, a vegades, amb una política de fets consumats, al marge del seu partit i del mateix govern català. La seva actuació creà confusió: el pacte cultural, que fonamentalment és un acord entre institucions, fou negociat com una entesa entre partits, simbolitzats pel mateix Rigol i pel socialista Raimon Obiols. Això desfigurava l'objectiu institucional del pacte, i el famós consell assessor de cultura de Rigol es convertí en un poder fàctic paral·lel dins la conselleria, marginant els càrrecs polítics, que, a l'hora de la veritat, són els responsables d'una gestió.

Tot això és, almenys, una interpretació possible de per què Rigol va dimitir.

La seva dimissió va suposar la fi d'una estratègia, però no va ser el final del pacte cultural. L'actual conseller Ferrer demostra que aquest pacte s'aplica.

DOMÈNEC UMBERT

Joaquim Ferrer: el diàleg entre les cultures de l'estat.